

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Mgr. M.Š.**, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu veřejných údajů ze dne 6.8.2009, SPR-1671/09-18,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou doručenou soudu osobně dne 8.10.2009, žalobce napadá rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu veřejných údajů ze dne 6.8.2009, SPR- 1671/09-18, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) zn. SPR-1671/09-3, ze dne 9. dubna 2009. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad rozhodl o žalobce tak, že:

dle výroku I. se nevyhovuje návrhu, aby byla České republice - Ministerstvu vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, uložena povinnost bezplatně poskytnout Mgr. M.Š. zprávu o všech informacích uchovávaných o něm ve všech informačních systémech provozovaných Ministerstvem vnitra,

dle výroku II. se nevyhovuje návrhu, aby byla České republice - Ministerstvu vnitra, uložena povinnost zlikvidovat všechny osobní údaje evidované o Mgr. M.Š. a obsahující jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo, číslo řidičského průkazu, získané dne 8. března 1999 ve vrátnici při jeho vstupu do budovy Policie ČR, Praha 4, Sdružení - 1/1664,

dle výroku III. se nevyhovuje návrhu, aby byla České republice - Ministerstvu vnitra, uložen zákaz zjišťovat a evidovat osobní údaje Mgr. M.Š. ve vrátnici při jeho vstupu do budovy Policie ČR, Praha 4, Sdružení - 1/1664, obsahující údaje o jménu, příjmení, datu narození, rodném čísle a bydlišti.

Žalobce uplatnil v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

1. Žalobce nesouhlasí s tím jak vymezil žalovaný a prvostupňový správní orgán datum zahájení řízení. Zahájení řízení nelze vztáhnout k datu 8.6.2005 (postoupení spisu), jak tvrdí v napadeném rozhodnutí žalovaný ale dne 31.5.2000, kdy byl podán návrh (žaloba), jímž žalobce se domáhal, aby ministerstvo vnitra zlikvidovalo všechny osobní údaje evidované o osobě žalobce a získané dne 8.3.1999, při vstupu do budovy, aby bylo zakázáno evidovat tyto údaje a dále požadoval náhradu ve výši 3000,- Kč.

2. Úřad prostřednictvím výzvy ze dne 19.3.2009 zahájil řízení a současně vyzval žalobce k seznámení se se spisem, což je postup „vnitřně nekonzistentní“ vyzval žalobce k seznámení se se spisem před vydáním rozhodnutí aniž byl proveden jediný důkaz. Z výzvy vydané Úřadem dne 19.3.2009 není zřejmé, že dokazování bylo ukončeno.

3. Úřad doručoval své rozhodnutí ze dne 9.4.2009 advokátce, přitom žalobce již nebyl zastoupen. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal 29.4.2009 rozklad.

4. Nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy obsažené v podání ze dne 10.4.2009, neboť již ve věci 9.4.2009 vydal Úřad rozhodnutí.

5. Ze Stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 1/2004- Evidence při vstupu do budov a z § 13 zákona č. 283/1991, vyplývá, že požadování osobních údajů u vstupu do budovy na žalobci dne 8. 3.1999 bylo nezákonné, a to pokud jde o rozsah údajů (jméno, RČ a číslo řidičského průkazu) i pokud jde o dobu uchovávání takto nezákonně získaných údajů (3,5 roku). Úřad nezdůvodnil, proč je tento rozsah i doba uchovávání údajů zákonná.

6. Odvolací orgán v žalobou napadeném rozhodnutí nereagoval na upřesnění rozkladu podaného dne 10.4.2009.

7. Aplikace zákona č. 101/2000 Sb., resp. jeho části je nepřípustně retroaktivní a protiústavní, neboť žalobce považuje za protiústavní situaci, kdy žaloba podaná dne 31.5.2000 podle dříve platného práva (zákona č. 256/1992 Sb.) a současně podle tohoto práva přípustná se stane za po změně právní úpravy provedené dne 1.6.2000 tj. v průběhu řízení neprojednatelnou.

V závěru žalobce navrhl aby rozhodnutí žalovaného i Úřadu bylo zrušeno.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl zejména následující argumentaci:

Skutečnost, že o nároku žalobce rozhodl orgán veřejné správy, sama o sobě nezakládá pravomoc správních soudů přezkoumávat takováto rozhodnutí. Podle ustanovení § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, je žaloba, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu, nepřípustná. Soud, podle ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., usnesením odmítne návrh, jestliže se navrhovatel domáhá přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobce ve své žalobě (resp. jejím doplnění) jasně neoznačil jednotlivé žalobní body a žalovanému tak není zřejmé, které z argumentů uvedených v žalobě mají směřovat ke zrušení rozhodnutí z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., k věci se vyjádřil shodně jak v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť žalobní námitky a námitky uplatněné v rozkladu byly v zásadě shodné.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplývají tyto pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 31. května 2000, (za účinnosti zákona č. 256/1992 Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech) k Okresnímu soudu v Benešově žalobu, evidovanou pod sp. zn. 10 C 1356/2000, směřující mimo jiné proti České republice - Ministerstvu vnitra (dále jen „Ministerstvo vnitra“). Okresní soud v Benešově, věc postoupil Úřadu. Toto usnesení nabylo právní moci dne 30.11.2004 poté, co bylo na návrh navrhovatele potvrzeno příslušným krajským soudem, a dovolání navrhovatele Nejvyšší soud zamítl. Soud postoupil spisový materiál sp. zn. 10 C 1356/2000 Úřadu dne 8. 6. 2005. Úřad věc posoudil jako podnět k uplatnění svých dozorových kompetencí a formálně ukončil úředními záznamy, neboť v době od podání žaloby do postoupení věci Úřadu došlo (novelou provedenou zákonem č. 439/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů) k změně zákona č. 101/2000 Sb., podle které Úřad již nadále neměl kompetenci rozhodovat o nárocích uplatněných dle § 21 původního znění zákona č. 101/2000 Sb., resp. o povinnosti správce zdržet se jednání, odstranit závadný stav či poskytnout omluvu nebo peněžitou náhradu.

Žalobce podal proti Úřadu žalobu, jejímž předmětem byla ochrana před nečinností v dané věci, kterou Městský soud v Praze rozsudkem sp. zn. 8 Ca 353/2005-21 ze dne 30.4.2008 zamítl. Na základě kasační stížnosti podané žalobcem Nejvyšší správní soud citovaný rozsudek zrušil a věc vrátil. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 30.1.2009, sp. zn. 8 Ca 470/2008-68, uložil Úřadu v souladu s pokynem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu rozhodnout do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku o návrhu navrhovatele postoupeném usnesením Okresního soudu v Benešově sp. zn. 10 C 1356/2000-281.

Úřad pokračoval v řízení zahájeném postoupením věci Okresním soudem v Benešově (se zachováním účinků žaloby ze dne 31. května 2000), přičemž vzhledem k tomu, že správní řízení nebylo pravomocně ukončeno před nabytím účinnosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, postupoval v souladu s § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. podle zákona č. 71/1967 Sb., tj. starého správního řádu. Předmětem řízení dle návrhu žalobce bylo uložení povinnosti České republice - Ministerstvu vnitra, poskytnout bezplatně žalobci zprávu o všech informacích uchovávaných o něm ve všech informačních systémech provozovaných Ministerstvem vnitra ČR, dále uložení povinnosti České republice - Ministerstvu vnitra, zlikvidovat všechny osobní údaje evidované o žalobci a obsahující jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo, číslo řidičského průkazu, získané dne 8. března 1999 ve vrátnici při jeho vstupu do budovy Policie ČR, Praha 4 - Sdružení 1/1664, a dále uložení zákazu České republice - Ministerstvu vnitra, zjišťovat a evidovat osobní údaje navrhovatele ve vrátnici při jeho vstupu do budovy Policie ČR, Praha 4, Sdružení - 1/1664, obsahující údaje o jménu, příjmení, datu narození, rodném čísle a bydlišti. Návrh byl Úřadem rozhodnutím ze dne 9.4.2009, zn. SPR-1671/09-6 zamítnut.

Sdělením ze dne 19. března 2009 Úřad oznámil účastníkům řízení, navrhovateli a Ministerstvu vnitra, zahájení správního řízení a současně je poučil o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Ministerstvo vnitra v reakci na toto oznámení využilo dne 26. března 2009 práva účastníka řízení nahlédnout do spisu správního řízení a následně doplnilo spisový materiál o své vyjádření, ze kterého mimo jiné vyplývá, že předmětné osobní údaje navrhovatele byly zlikvidovány v roce 2002.

Z rozhodnutí Úřadu zn. SPR-1671/09-6 vydaného dne 9. dubna 2009, vyplývá, že správní orgán při rozhodování o návrzích žalobce vycházel ze spisového materiálu Okresního soudu v Benešově sp. zn. 10 C 1356/2000 a dále ze spisového materiálu shromážděného v průběhu tohoto správního řízení, ze kterých vyplývá, že návrhy navrhovatele vychází z postupu Policie České republiky (dále jen "policie"), která si dne 8. března 1999 vyžádala a evidovala osobní údaje žalobce v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo, číslo řidičského průkazu, a to v souvislosti se vstupem navrhovatele do budovy policie na adrese Praha 4, Sdružení - 1/1664.

Rozhodnutí ve vztahu k prvnímu nároku žalobce navrhovatele (bod I. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) odůvodnil Úřad tím, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, čj. 10 C 1/98-147, ze dne 30. srpna 2001, který byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 12 Co 18/2002-162 ze dne 15. května 2002, byla pod bodem III. výroku tohoto rozsudku uložena Ministerstvu vnitra povinnost poskytnout navrhovateli zprávu o všech informacích uchovávaných o něm ve všech informačních systémech provozovaných Ministerstvem vnitra, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. Tento bod výroku nabyl právní moci dne 14. června 2002. Z uvedeného správní orgán prvního stupně dovodil, že navrhovatel se úspěšně domohl svého práva dle § 17 písm. l) zákona č. 256/1992 Sb., obsahově naprosto totožného s nárokem posuzovaným nyní Úřadem, v jiném řízení. Dle správního orgánu prvního stupně byl účel sledovaný citovaným ustanovením zákona č. 256/1992 Sb. dosažen a není proto na místě Ministerstvu vnitra opětovně ukládat tutéž povinnost. O dalších nárocích žalobce (bod II. a III. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) Úřad dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro zjišťování, evidování a uchovávání jeho osobních údajů, neboť zákon č. 256/1992 Sb. v případě běžných osobních údajů nestanovil podmínku tyto údaje zpracovávat se souhlasem dotčené osoby. Tato povinnost byla upravena pouze ve vztahu k citlivým údajům dle § 16 zákona č. 256/1992 Sb., které ovšem nejsou předmětem tohoto řízení. V dané věci byly získány osobní údaje přímo od navrhovatele při vstupu do budovy policie a lze tedy presumovat, že byly poskytnuty s jeho vědomím a souhlasem, přičemž zákon č. 256/1992 Sb. formální náležitosti souhlasu neupravoval. Další uchovávání a evidování osobních údajů navrhovatele probíhalo dle spisového materiálu v souladu se zákonem č. 256/1992 Sb., tedy v souladu s účelem, po přiměřenou dobu a v přiměřeném rozsahu [navrhovatelem zmíněné stanovisko Úřadu č. 1/2004 je v dané věci dle správního orgánu prvního stupně irelevantní, neboť vychází z odlišné právní úpravy, která se týká především nakládání s rodným číslem po přijetí zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel)]. Úřad uvedené doplnil že s ohledem na charakter budovy, tj. objekt využívaný policií, kde jsou nepochybně uchovávány utajované informace, vyplývalo oprávnění zpracovávat osobní údaje navrhovatele také z § 49 zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, a z vyhlášky Národního bezpečnostního úřadu č. 258/1998 Sb., o objektové bezpečnosti, především z jejího § 9 odst. 4. Správní orgán prvního stupně v této souvislosti dále odkázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 492/97, ze dne 26. února 1998, ve věci zjišťování totožnosti osob vstupujících do objektů policie. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že v době předmětného jednání policie účinné nařízení ministra vnitra č. 148/1993 ze dne 23. prosince 1993, kterým se upravuje bezpečnostní ochrana v objektech Ministerstva vnitra a Policie České republiky (dále jen "NMV č. 148/1993"), upravovalo pouze způsob, kterým se vstup osob realizuje, povinnost prokazovat totožnost vyplývá ze shora uvedeného zákona, resp. jeho prováděcí vyhlášky. Správní orgán tak v souladu s názorem Ústavního soudu vyjádřeném v citovaném usnesení sp. zn. III ÚS 492/97 konstatoval, že postup policie při zjišťování, evidování a uchovávání osobních údajů navrhovatele byl v souladu se zákonem č. 256/1992 Sb., zákonem č. 148/1998 Sb. a vyhláškou č. 258/1998 Sb. Z tohoto důvodu nevznikl žalobci nárok na likvidaci jeho osobních údajů, ani na zdržení se shromažďování těchto osobních údajů Ministerstvem vnitra.

Po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obdržel Úřad vyjádření žalobce ze dne 10. dubna 2009, v němž sděluje, že v tomto řízení není nikým zastoupen a navrhuje doplnění dokazování článkem 12 odst. 6 nařízení ministra vnitra č. 119/1999 ze dne 26. listopadu 1999, kterým se upravuje bezpečnostní ochrana objektů Ministerstva vnitra a Policie České republiky (dále jen "NMV č. 119/1999"), a stanoviskem Úřadu č. 1/2004 - evidence při vstupech do budov. V podání dále uplatnil shodné argumenty, jako v následně (dne 29.4.2009) podaném rozkladu.

Žalobce v rozkladu shrnul průběh celého řízení, poukázal na nečinnost Úřadu který zahájil úkony ve správním řízení až po právní moci rozsudku Městského soudu v Praze, kterým mu bylo uloženo rozhodnout o návrzích žalobce. Žalobce uplatnil shodné námítky jako v žalobě, tj. spojení dvou úkonů správního orgánu prvního stupně, oznámení o zahájení správního řízení a vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, za odporující § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. a také čl. 36 odst. 1 Listiny základních práva svobod, neboť v době oznámení zahájení správního řízení nemůže být správnímu orgánu ještě známo, jaká stanoviska či návrhy na dokazování uplatní účastníci řízení. V době oznámení o zahájení řízení tak dle žalobce nemůže být ukončeno shromažďování podkladů pro rozhodnutí v tomto řízení. K věci samé tzn. k jednání policie dne 8. března 1999, která shromáždila osobní údaje navrhovatele v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo a číslo řidičského průkazu, a to v souvislosti se vstupem do budovy policie na adrese Praha 4 - Sdružení 1/1664, žalobce v rozkladu namítal, že policie nemá zákonné zmocnění žádat při vstupu občany o jejich osobní údaje a interní akty řízení nejsou pro občany závazné odkázal přitom na čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"), čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny, čl. 2 odst. 3 a 4 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, (dále jen "Ústava") s tím, že jeho tvrzení se zakládá na nálezech Ústavního soudu ČR (sp. zn. I. ÚS 272/02, zn. IV. ÚS 690/01, zn. IV. ÚS 666/02 a zn. I. ÚS 472/01) i na odborné literatuře (Mates, P., Zjišťování totožnosti ve správním právu, Právní rozhledy, č. 12/2002, Praha: C. H. Beck, 2002, str. 607-609). V této souvislosti žalobce shodně jako v žalobě odkázal na § 13 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, a který upravuje oprávnění policisty požadovat prokázání totožnosti, který se na popsanou situaci nevztahuje, přičemž už vůbec nepřipouští takový postup ze strany občanských zaměstnanců policie. Odkázal dále na stanovisko Úřadu č. 1/2004, dle kterého je vlastník budovy - v případě objektu, který není určen běžným návštěvám veřejnosti, a není-li na místě vhodná alternativa - oprávněn zjišťovat osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení a číslo dokladu, přičemž tyto údaje lze uchovávat po dobu několika týdnů, max. měsíců. Dle citovaného stanoviska lze dále bez souhlasu subjektu údajů (návštěvníka) údaje zpracovávat pouze v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., dle žalobce tento postup policie odporuje obsahu tohoto stanoviska, když budovu policie považuje za budovu určenou k běžným návštěvám veřejnosti, návštěvníci jsou po celou dobu doprovázeni zaměstnanci policie a rozsah zjišťovaných údajů i doba jejich uchování (od 8. března 1999 nejméně do 29. srpna 2002) nejsou přiměřené. Dle názoru žalobce nebyla naplněna ani výjimka pro zpracování údajů bez souhlasu subjektu údajů podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Žalobce odmítl argumentaci správního orgánu prvního stupně usnesením Ústavního soudu ČR zn. III. 492/97, neboť toto usnesení bylo vydáno za jiného právního stavu a není ani právně závazné jako případný náleze Ústavního soudu ČR. K bodu I. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, konkrétně uvedl, že na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 (sp. zn. 10 C 1/98-147 ze dne 31. srpna 2001) mu byla poskytnuta informace na jeho předešlou žádost, uplatněnou v roce 1997, kdežto předmětem řízení vedeného Úřadem je žádost o bezplatnou informaci uplatněná v roce 2000, a dále, že poskytnuté informace nebyly úplné. V této souvislosti odkázal na čl. 12 písm. a) Směrnice Evropského parlamentu a

Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen "Směrnice 95/46"), který stanoví právo na poskytnutí informace o zpracovávaných osobních údajích, tj. sdělení o obsahu údajů, a to bez prodlení a v rozumných intervalech. Toto právo bylo dle jeho názoru žalobci rozhodnutím Úřadu odepráno, a proto považuje toto rozhodnutí za nezákonné také v bodě I. výroku. Dále žalobce opět shodně jako v žalobě konstatoval, že vývoj právní úpravy ochrany osobních údajů (tj. zrušení zákona č. 256/1992 Sb. zákonem č. 101/2000 Sb. a jeho novelizace zákonem č. 439/2004 Sb.) vedl ke zmatečnosti a vnitřní nekonzistenci ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., a z tohoto důvodu namítl protiústavnost tohoto zákona a současně uvádí, že zákon č. 101/2000 Sb. odporuje Směrnici 95/46.

Dne 6.8.2009 žalovaný rozklad žalobce zamítl a své rozhodnutí odůvodnil takto:

Žalovaný se v úvodu vyjádřil se k judikatuře soudů zabývajících se otázkou kompetence Úřadu rozhodovat o nárocích dle § 21 zákona č. 101/2000 Sb. v tom smyslu, že odmítá odpovědnost Úřadu za délku řízení za situace, kdy dva vrcholné soudy soudní soustavy vyslovily naprosto odlišné právní názory, v jakých případech (tj. podle kterého znění zákona č. 101/2000 Sb.) je tato pravomoc založena. Nejvyšší soud ČR tuto pravomoc dovozuje pouze ze znění § 21 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. před novelou provedenou zákonem č. 439/2004 Sb. a z přechodných ustanovení této novely, naopak Nejvyšší správní soud z výkladu § 21 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 101/2000 Sb. ve znění po novele provedené zákonem č. 439/2004 Sb. Žalovaný odmítl námitku vytykající porušení ústavních principů spočívajícím v odmítnutí spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), Úřad je v dané věci vázán rozhodnutím soudu, dle kterého má v daném případě meritorně rozhodnout, což také vydáním napadeného rozhodnutí učinil. Z rozhodnutí soudu však nelze v žádném případě dovozovat nárok na pozitivní rozhodnutí o jeho návrzích. Konstatováním příslušnosti Úřadu a uložením povinnosti rozhodnout příslušné soudy vyslovily, že v daném případě je Úřad zcela kompetentní posoudit skutkový stav a kvalifikovaně rozhodnout.

K otázce postupu policie, který je podstatou tohoto řízení, žalovaný uvedl, že z hlediska právní úpravy platné v době předmětného jednání (tj. shromáždění osobních údajů dne 8. března 1999) nelze v jednání policie spatřovat porušení pravidel pro ochranu osobních údajů dle zákona č. 256/1992 Sb. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že tento zákon požadoval existenci souhlasu se zpracováním osobních údajů pouze ve vztahu k údajům citlivým dle § 16 zákona č. 256/1992 Sb.; ostatních údajů se týkaly povinnosti vyjádřené v § 17 citovaného zákona, z nichž povinnost disponovat souhlasem subjektu údajů nevyplývá. Bez ohledu na uvedené je žalovaný toho názoru, že v situaci, kdy jsou osobní údaje v obdobné situaci získány přímo od subjektu údajů, je na místě považovat toto jednání za konkludentní souhlas se zpracováním osobních údajů za účelem, k němuž byly údaje zpřístupněny. Žalovaný vychází ve svých závěrech z názoru, že policie je nepochybně oprávněna chránit přístup do budov, které využívá, byť by šlo o budovy určené ke styku s veřejností. Z úkolů policie vymezených v dříve platném zákoně č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, je dle odvolacího orgánu zjevné, že v budovách využívaných Policií ČR je nutno respektovat požadavky zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, a vyhlášky Národního bezpečnostního úřadu č. 258/1998 Sb., o objektové bezpečnosti. Oprávnění policie shromažďovat a uchovávat osobní údaje osob vstupujících do budov využívaných policií není neomezené, avšak nepochybně nelze bez dalšího srovnávat režim budov využívaných Policií ČR s jinými veřejně přístupnými (úředními) budovami. Ostatně oprávnění policie chránit objekty, které jsou jí dány k užívání, plyne i z povinnosti chránit svěřený majetek či povinnosti zajistit bezpečnost osob dle obecných právních předpisů. Dle žalovaného naopak nelze dovozovat oprávnění policie zpracovávat osobní údaje

pouze ze zákona č. 283/1991 Sb., jak to činí žalobce, neboť policie kromě úkolů vymezených tímto zákonem jedná i v režimu jiných právních předpisů a nelze jí proto (pouze s odkazem na citovaný zákon) upírat možnost chránit budovy, které využívá, a stanovit režim jejich provozu, jestliže takové jednání není v rozporu s platnou a v době posuzovaného jednání účinnou legislativou. Uvedený názor ostatně vyjádřil i Ústavní soud ve svém usnesení sp. zn. III. ÚS 492/97, jehož obecné závěry jsou na daný případ (bez ohledu na změnu v usnesení citovaných právních předpisů) aplikovatelné, neboť usnesení pojednává o obdobné situaci - otázce zjišťování totožnosti osob při vstupu do budovy policie.

Pokud jde o aplikaci interních norem upravujících provoz v budovách policie, přičemž dospěl žalovaný k shodnému závěru, který vyjádřil již správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, že navrhovatelem zmiňovaný předpis, NMV č. 119/1999 se na předmětné jednání policie (shromáždění osobních údajů navrhovatele dne 8. března 1999) nepoužije, neboť byl vydán až dne 26. listopadu 1999. Dříve účinný předpis - NMV č. 148/1993 - upravuje v čl. 11 odst. 4 a 5 pravidla pro vstup veřejnosti („osoby bez oprávnění“) do budov, přičemž stanoví požadavek na předložení osobního dokladu a evidenci osobních údajů. V souladu s tímto nařízením byl provoz předmětné budovy upřesněn dokumentem „Pravidla pro výkon služby na stanovišti Sdružení č. 1, Praha 4“ vydaným policií - Správou hlavního města Prahy, odborem obrany a ostrahy dne 19. května 1994. Dle těchto pravidel je ostraha budovy povinna vést evidenci návštěv, a to na základě předloženého osobního dokladu. Odvolací orgán proto souhlasil s tvrzením žalobce, že se v době jeho návštěvy zmíněné budovy policie jednalo o prostory přístupné bez jakéhokoli omezení. Správní orgán prvního stupně ani odvolací orgán netvrdily, že by tyto interní normy byly obecně závazné, nicméně z jejich existence lze dovodit, že policie vyhodnotila charakter činností realizovaných v dané budově a stanovila tomu odpovídající režim pohybu osob, který nelze považovat za odporující právní úpravě dle zákona č. 256/1992 Sb., v daném případě tak nedošlo zpracováním osobních údajů navrhovatele k porušení zákona č. 256/1992 Sb., a proto nebylo ani důvodné vyhovět návrhům uvedeným v bodech II. a III. výroku napadeného rozhodnutí, které vychází z názoru navrhovatele, že postup policie byl nezákonný. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že uložení povinností Ministerstvu vnitra, tak jak byly navrženy, by v současné době znamenalo uložení de facto nesplnitelných povinností, neboť údaje, jejichž likvidace je požadována, již zlikvidovány byly, a uložení povinnosti ve vztahu k budoucímu zpracování osobních údajů zákon č. 101/2000 Sb. neumožňuje (veškeré nároky, které mohl subjekt údajů dle § 21 tohoto zákona uplatnit, souvisí se zpracováním osobních údajů, které již probíhá a je v rozporu s požadavky zákona č. 101/2000 Sb.).

V případě nároku označeného jako bod I. výroku napadeného rozhodnutí je z hlediska žalovaného významnou okolností, že nárok žalobce byl již na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5, čj. 10 C 1/98-147 ze dne 30. srpna 2001 uspokojen. Přestože tento soud rozhodoval o jiné (avšak obsahově stejné) žádosti navrhovatele, žalobce prokazatelně obdržel požadovanou zprávu. Dalším podstatným aspektem je, že smyslem zakotvení informační povinnosti v zákonech upravujících ochranu osobních údajů (tj. jak zákon č. 256/1992 Sb., tak i zákon č. 101/2000 Sb.) je možnost subjektu údajů zjistit, zda jsou o jeho osobě zpracovávány osobní údaje daným správcem, a to především z důvodu případného uplatnění práv subjektu údajů. Opakované uložení povinnosti, která byla v identické podobě již uložena je proto - jak uvedl již správní orgán prvního stupně - v rozporu se smyslem právní úpravy dle §17 písm. l) zákona č. 256/1992 Sb. Ostatně uložení této povinnosti v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí by - s ohledem na povinnost aktualizovat nepřesné a likvidovat nikoli nezbytné údaje - byly poskytnuty kvalitativně zcela odlišné informace, než jakých se žalobce domáhal.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zdůraznil, že uvedené závěry vychází z hodnocení předmětného jednání policie z hlediska tehdy platné právní úpravy,

kteřá se od stavu v době vydání rozhodnutí žalovaného podstatně lišila. Je třeba si uvědomit, že k posuzovanému zpracování došlo za účinnosti právní normy selektivně postihující pouze zpracování osobních údajů v informačních systémech, a to navíc v době, kdy Česká republika nebyla členem Evropské unie, a tedy nebyla vázána komunitárními normami. Odvolací orgán nevylučuje, že v současnosti by jednání policie mohlo být vyhodnoceno, jak z hlediska rozsahu údajů, tak i doby jejich uchování, odlišně, nicméně požadavky kladené na zpracování osobních údajů dle aktuálního znění zákona č. 101/2000 Sb. a jeho výkladu v duchu Směrnice 95/46 nelze v daném případě použít. Obdobně není dle žalovaného na místě argumentace stanoviskem Úřadu č. 1/2004 Sb., které bylo vydáno za zcela jiné právní situace, tj. za účinnosti zákona č. 101/2000 Sb. a Směrnice 95/46, než za které došlo v posuzovaném případě ke shromáždění a uchování osobních údajů navrhovatele. Argumentaci správního orgánu prvního stupně k tomuto bodu nepovažuje odvolací orgán za přiléhavou, když citované stanovisko se problematikou rodných čísel nezabývá, byť jeho vydání zřejmě bylo vyvoláno zpracováním rodných čísel osob vstupujících do budov (jakožto nadbytečným osobním údajem). Nicméně toto pochybení nepovažuje odvolací orgán za natolik zásadní, aby mohlo vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

K otázce spojení dvou úkonů v rámci sdělení správního orgánu prvního stupně ze dne 19. března 2009 (tj. oznámení o zahájení řízení a vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí), odvolací orgán konstatuje, že tento postup není v rozporu s příslušnými procesními normami, v tomto případě zákonem č. 71/1967 Sb. Správní orgán v souladu s požadavky tohoto zákona oznámil uvedeným sdělením všem známým účastníkům řízení zahájení řízení (tj. zahájení řízení před Úřadem, který dle názoru příslušných soudů v tomto případě vede řízení se zachováním účinků žaloby podané dne 31. května 2000), poučil je o jejich procesních právech a současně je vyrozumělo tom, že z jeho strany nebude řízení již doplňováno o další dokazování, tj. že spisový materiál shromážděný v řízení před soudy považuje za dostatečný pro vydání rozhodnutí ve věci, a dále sdělil předpokládané datum vydání tohoto rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně tímto nijak neomezil práva účastníků řízení dle § 33 zákona č. 71/1967 Sb., neboť vyrozumění o shromáždění podkladů pro rozhodnutí vyjadřuje pouze postoj správního orgánu prvního stupně. Ze skutečnosti, že jeden z účastníků řízení (navrhovatel) svá práva v řízení neuplatnil, přestože mu bylo sdělení řádně doručeno (viz níže), nelze dovozovat, že byl zkrácen na svých právech. V postupu správního orgánu prvního stupně tak nelze spatřovat porušení procesních natož ústavních norem. Práva navrhovatele jakožto účastníka tohoto řízení nebyla dle názoru odvolacího orgánu dotčena ani tím, že správní orgán z počátku řízení doručoval právní zástupkyni navrhovatele. Správní orgán prvního stupně v této otázce vycházel z rozhodnutí soudů, kterými byla určena a potvrzena příslušnost Úřadu vést toto řízení, a z § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, s tím, že řízení před Úřadem bylo zahájeno doručením spisového materiálu dne 8. června 2005 Úřadu, a předmět řízení byl vymezen žalobou navrhovatele podanou dne 31. května 2000. Z plné moci udělené navrhovatelem dne 18. června 2004, která je založena ve spise, nevyplývá jakékoli omezení zastupování pouze pro řízení před soudy, naopak je zjevné, že tato plná moc se vztahuje na všechny typy řízení, ve všech stupních. Odvolání plné moci bylo Úřadu sděleno až v rámci vyjádření navrhovatele ze dne 10. dubna 2009, doručeném dne 15. dubna 2009.

Ohledně upřesnění návrhu na zahájení řízení, uplatněného navrhovatelem v rámci jeho vyjádření doručeném Úřadu dne 15. dubna 2009, spočívajícím v rozšíření subjektů, na které se má vztahovat povinnost poskytnout navrhovateli zprávu o všech informacích uchovávaných o jeho osobě ve všech informačních systémech, i na Policii ČR, odvolací orgán konstatuje, že s ohledem na pozdní uplatnění tohoto návrhu (5 dní po vydání rozhodnutí ve věci, o jehož předpokládaném datu vydání byl navrhovatel vyrozuměn nejpozději dne 6. dubna 2009, kdy mu bylo do vlastních rukou doručeno oznámení a vyrozumění správního orgánu prvního stupně ze

dne 19. března 2009) nebylo možno k tomuto návrhu v řízení přihlédnout. Odvolací orgán nicméně konstatuje, že s ohledem na argumenty správního orgánu prvního stupně, s nimiž se v zásadě ztotožňuje, a které se v tomto případě nepochybně uplatní i ve vztahu k informačním systémům policie, je důvodné předpokládat, že návrhu by nebylo vyhověno ani v upraveném znění. Odvolací orgán proto ve skutečnosti, že nebyl zohledněn uvedený požadavek na úpravu návrhu, nespatřuje porušení žádné relevantní procesní ani hmotné právní normy.

K navrhovatelem namítané protiústavnosti zákona č. 101/2000 Sb. a rozporu se Směrnicí 95/46 odvolací orgán konstatuje, že posouzení souladu uvedeného zákona s ústavními či komunitárními normami Úřadu nepřísluší. Na základě dosavadních zkušeností Úřadu z rozhodovací praxe a mezinárodní spolupráce však lze vyslovit názor, že zákon č. 101/2000 Sb. zcela naplňuje požadavky Směrnice 95/46 a je aplikován v souladu s touto normou i v souladu s ústavními principy České republiky.

Na základě výše uvedeného konstatoval žalovaný, že rozhodnutí Úřadu považuje za věcně správné, vydané v souladu s relevantními procesními normami, podložené důkazy vyplývajícími ze spisového materiálu a řádně odůvodněné a námitky žalobce uplatněné v rozkladu nezakládají žádnou pochybnost o správnosti či zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Soud posoudil žalobní námitky následovně:

1. Žalobce oponoval žalovanému, pokud jde o datum zahájení řízení ve vztahu § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., a uváděl, že k zahájení řízení nedošlo dne 8.6.2005 (datum postoupení spisu) ale dne 31.5.2000, kdy byl podán návrh (žaloba).

K tomu soud uvádí, že k okamžiku zahájení řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp.zn. 2 Ans 10/2008, ze dne 16.12.2008, jímž zavázal Městský soud v Praze uložit povinnost Úřadu v této věci vydat rozhodnutí ve věci návrhu žalobce. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uvedl, že v daném případě byl návrh podán 31. 5. 2000 u Okresního soudu v Benešově. Dne 1. 6. 2000 nabyl účinnosti zákon o ochraně osobních údajů, který mj. konstituoval Úřad pro ochranu osobních údajů, přičemž tomuto úřadu byly svěřeny kompetence ústředního správního úřadu pro oblast ochrany osobních údajů v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Stanoví-li tedy zákon o ochraně osobních údajů v § 21 odst. 1, že subjekt údajů „*má právo obrátit se na Úřad s žádostí o zajištění opatření k nápravě*“, a navazující odstavec 2 téhož ustanovení vypočítává, co má subjekt údajů „*právo požadovat*“, nelze než dovodit, že je to podle zákona o ochraně osobních údajů právě Úřad pro ochranu osobních údajů, který má pravomoc o takovýchto žádostech vrchnostensky rozhodovat. Takovéto řešení ničemu neodporuje a je i ústavně zcela konformní (čl. 79 odst. 1 Ústavy). Zákon o ochraně osobních údajů ovšem ve svých přechodných ustanoveních neřeší otázku pravomoci ve věcech již zahájených za účinnosti jím zrušeného zákona č. 256/1992 Sb. Protože podle platné úpravy není dána pravomoc soudu k řešení sporů vyplývajících z uplatnění práv a povinností podle zákona o ochraně osobních údajů, je třeba na dosud neskončená řízení použít právní úpravu platnou v době rozhodování soudu. Okresní soud tedy správně zastavil řízení podle § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena žalovanému, jako orgánu příslušnému k projednání této věci. V obdobné skutkové věci shodně rozhodl i zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve svém usnesení ze dne 6. 2. 2004, č. j. Konf 15/2003 - 24. Dne 8. 6. 2005 obdržel žalovaný od Okresního soudu v Benešově spis s návrhem, který zde podal 31. 5. 2000 žalobce. Podle § 18 odst. 2 v rozhodné době účinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) platí, že řízení je zahájeno dnem, kdy podání účastníka řízení došlo správnímu

orgánu příslušnému ve věci rozhodnout. Zároveň je ovšem třeba přihlídnout k § 104 odst. 1 o. s. ř. věta druhá, dle něhož nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu, právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány. Těmito účinky je třeba chápat zejména to, že uvedeným postupem nedojde k propadnutí eventuálních lhůt stanovených pro podání návrhu. V nálezů Ústavního soudu ze dne 28. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 89/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS č. 16, nález č. 185, je uvedeno, že „zachovanými účinky podaného návrhu lze rozumět pouze to, že zde návrh je, takže se nemusí podávat nový a že se na tento návrh hledí tak, jako kdyby byl podán v den doručení žaloby soudu.“ Ústavní soud v citovaném nálezu dále uvádí, že „jiné řešení by nebylo spravedlivé, neboť mnohé lhůty mohou uplynout dříve, než se soud začne vůbec věcí zabývat. Kromě toho, platí-li v právním státě zásada, že soud zná právo, bylo by absurdní připustit, aby šlo k tíži těch, kteří se na něj v důvěře v tuto zásadu obrátili, to, že tento soud po mnohdy víceletém soudním řízení dospěje nakonec k závěru, že není pravomocný o věci rozhodnout.“ Z nálezů Ústavního soudu i z citovaného znění o. s. ř. tak nelze dovodit, že by se na návrh mělo hledět tak, jako by byl v den doručení soudu podán u správního orgánu. Jsou totiž zachovány toliko účinky podání, nikoliv doručení. Zjednodušeně lze popsanou situaci přirovnat k velmi dlouhému doručování prostřednictvím služeb pošty. Nastíněný postup nemá žádný vliv na den, kdy žalovanému podání došlo (8. 6. 2005), tedy den, kdy ve smyslu § 18 odst. 2 správního řádu bylo řízení zahájeno. Opačný výklad by vedl k absurdním situacím. Pokud by bylo řízení před správním orgánem v nyní souzeném případě zahájeno dne 31. 5. 2000, jak tvrdí žalobce, pak by rozhodnutí muselo být vydáno podle § 49 odst. 2 správního řádu do 30 (resp. 60) dnů. Vzhledem k tomu, že soudní řád správní nebyl v té době ještě účinný, bylo by při absenci takovýchto přechodných ustanovení nutno učinit závěr, že pokud k nečinnosti správního orgánu došlo již před účinností o. s. ř. s. a tato nečinnost trvá i po 31. 12. 2002, je žaloba podle § 79 a násl. o. s. ř. s. počínaje dnem 1. 1. 2003 (účinnost o. s. ř. s.) zásadně možná. U lhůt k podání žaloby je nutno při tomto nedostatku přechodné úpravy vycházet z ustanovení § 80 odst. 1 a 2 o. s. ř. s. (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2006, č. j. 8 Ans 3/2005 - 107, publ. pod č. 931/2006 Sb. NSS). Zde uvedená lhůta by ovšem v případě stěžovatele skončila ještě před tím, než žalovaný vůbec věc od okresního soudu obdržel, žalobci by lhůta k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti uplynula ještě před tím, než by nečinnost žalovaného vůbec mohla nastat. I z tohoto důvodu je Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dovodil, že je nezbytné počítat za den zahájení řízení den 8. 6. 2005. Nejvyšší správní soud uvedl, že na daný návrh, který byl zahájen 8. 6. 2005 je dle tohoto data nutno na věc je třeba aplikovat ustanovení § 21 zákona o ochraně osobních údajů po novele provedené zákonem č. 439/2004 Sb., který nabyl účinnosti dne 26. 7. 2004 (řízení před žalovaným bylo zahájeno až téměř o rok později). Podle novelizovaného § 21 odst. 1 každý subjekt údajů, který zjistí nebo se domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení, b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav. Zejména se může jednat o blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. Podle odst. 2 platí, že v případech, kdy je žádost subjektu údajů podle odstavce 1 shledána oprávněnou, správce nebo zpracovatel odstraní neprodleně závadný stav. Podle odst. 3 nevyhoví-li správce nebo zpracovatel žádosti subjektu údajů podle odstavce 1, má subjekt údajů právo obrátit se přímo na Úřad pro ochranu osobních údajů. Konečně podle odst. 4 platí, že postup podle odstavce 1 nevylučuje, aby se subjekt údajů obrátil se svým podnětem na Úřad pro ochranu osobních údajů přímo. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 Ans 4/2006 - 67, dostupný na www.nssoud.cz, který však posuzoval ustanovení zákona o ochraně osobních

údajů před provedenou novelou. Již tehdy ovšem zdejší soud uvedl, že z legislativně technického hlediska není zákon zcela šťastný, nicméně z něj přesto plyne, že ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů zakládá subjektu údajů veřejné subjektivní právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů se žádostí o opatření k nápravě. Správní soudy dospěly k závěru, že novelizované znění § 21 z hlediska legislativní techniky nebylo krokem vpřed. Zákon totiž na straně jedné hovoří o žádosti (§ 21 odst. 1, 2, 3), na straně druhé hovoří o podnětu (odst. 4). Podnětem je ovšem rozuměno takové podání správnímu orgánu (na rozdíl od žádosti, resp. návrhu), které zpravidla nezakládá právo toho, kdo dal k zahájení řízení podnět, aby se úspěšně domáhal žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zahájení řízení, neboť podnět se podává v případech, kdy řízení může být zahájeno toliko ex offio (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006 - 162, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v rozsudku, jímž byl Městský soud vázán a při dalším rozhodování ve věci také Úřad, uvedl, že v posuzovaném případě je ale třeba vyjít z toho, že podnětem míní zákon pouze takovou situaci, kdy subjekt údajů nevyužije subsidiárně postupu podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, tedy v případech, kdy se nejprve neobrátl na zpracovatele nebo správce. Pokud ovšem subjekt údajů, jak zákon označuje fyzickou osobu, k níž se osobní údaje vztahují, vyzve nejprve zpracovatele či správce neúspěšně k nápravě, hovoří již zákon pouze o žádosti a v principu se neliší od znění před uvedenou novelou. Vzhledem k tomu, že se žalobce o nápravu u zpracovatele či správce pokusil, jak plyne ze spisu, je možno citovat závěry z rozhodnutí zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8 Ans 4/2006. V něm se uvádí, že ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů zakládá subjektu údajů veřejné subjektivní právo – právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů se žádostí o zajištění opatření k nápravě. Tomuto veřejnému subjektivnímu právu subjektu údajů pak zcela logicky odpovídá povinnost tohoto úřadu o jeho žádosti rozhodnout. „*Pokud zákon o ochraně osobních údajů v ustanovení § 21 odst. 1 dává subjektu údajů v případě, že bylo neoprávněně nakládáno s jeho osobními údaji, právo obrátit se na Úřad s žádostí o zajištění opatření k nápravě, spojuje s touto žádostí účinky návrhu na zahájení řízení a koncipuje zde tedy návrhové řízení.*“

Podle ustanovení § 41 zákona o ochraně osobních údajů se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem postupuje podle správního řádu, pokud ustanovení tohoto zákona nestanoví jinak. Rozhodnutí jistě nemůže být vydáno pouze na základě tvrzení obsaženého v návrhu; žalovaný musí v řízení zjistit, zda skutečný stav věci odůvodňuje vydání rozhodnutí o určitém obsahu.

Z charakteru řízení a z předmětu řízení o této žádosti vyplývá její veřejnoprávní charakter nebo-li ustanovení § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů zakládá subjektu údajů veřejné subjektivní právo – právo obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů se žádostí o zajištění opatření k nápravě, a proto se soud nedomnívá, na rozdíl od žalovaného, že jde o rozhodování správního orgánu ve věci soukromoprávního nároku a proto lze takové rozhodnutí žalovat pouze podle páté části o.s.ř.

2. V další žalobní námitce žalobce namítal, že Úřad prostřednictvím výzvy ze dne 19.3.2009 zahájil řízení a současně vyzval žalobce k seznámení se se spisem, což je postup „vnitřně nekonzistentní“ když vyzval žalobce k seznámení se se spisem před vydáním rozhodnutí, aniž byl proveden jediný důkaz, navíc z výzvy vydané Úřadem dne 19.3.2009 není zřejmé, že dokazování bylo ukončeno.

Soud namítanou vadu řízení neshledal, jde o netypický postup, ale práva žalobce nebyla nijak zkrácena, neboť jak vyplývá z předmětné výzvy Úřad oznámil všem známým účastníkům řízení zahájení správního řízení, poučil je o jejich procesních právech a současně je vyrozuměl o tom, že z jeho strany nebude řízení již doplňováno o další dokazování, tj. že spisový materiál shromážděný před soudy považuje za dostatečný pro vydání rozhodnutí ve

věci, současně také uvedl předpokládané datum vydání rozhodnutí, tímto postupem nebylo neomezeno právo žalobce ani jiných účastníků řízení navrhopat doplnění dokazování nebo se vyjádřit k předmětu řízení. Soud je toho názoru, že správní orgán tímto nijak neomezil práva účastníků řízení dle § 33 zákona č. 71/1967 Sb. Vzhledem k dosavadní délce řízení a shromážděným důkazům nebyl tento postup nepřiměřený, naopak byl v souladu se zásadou procesní ekonomie a soud v něm nespatřuje porušení procesních, ani ústavních norem. Skutkový stav, zjištěný v řízení před soudy, z kterého Úřad při rozhodování vycházel, nebyl žalobcem zpochybněn v této souvislosti zpochybněn.

3. Pokud jde o námitku týkající se dle žalobce „nesprávného“ doručování (advokátce) dne 21.4.2009, nejedná se o vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobce podal včas rozklad 29.4.2009. Navíc v správním spise je založena plná moc ze dne 18. června 2004 udělená advokátce Mgr. Anně Větrovské, ze které nevyplývá jakékoli omezení zastupování pouze pro řízení před soudy, ani pouze pro řízení před Nejvyšším soudem. Z textu této plné moci vyplývá, že se vztahuje na všechny typy řízení ve všech stupních. Plná moc byla odvolána až v rámci vyjádření žalobce ze dne 10. dubna 2009, které bylo žalovanému doručeno dne 15. dubna 2009. Zastoupení soud považuje za odvolané až doručením vyjádření tj. ke dni 15. dubna 2009. Tato námitka byla taktéž vypořádána žalovaným v odůvodněné žalobou napadeného rozhodnutí shodně.

4. K námitce žalobce, že nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy obsažené v podání ze dne 10.4.2009, neboť již ve věci 9.4.2009 vydal Úřad rozhodnutí, nelze než konstatovat, že jistě tyto důkazy nemohly být provedeny správním orgánem prvního stupně jestliže návrh na provedení důkazů byl doručen Úřadu až dne 15.4.2009 (podáním ze dne 10.4.2009), tj. po vydání rozhodnutí. Pokud jde o námitku, že ze správního spisu nevyplývá, zda a jakým způsobem provedl Úřad dokazování ani jaké důkazy provedl, soud s tímto závěrem nesouhlasí ze správního spisu i z rozhodnutí vyplývá, že Úřad rozhodoval na základě soudního spisu, a že další dokazování neprováděl. O ukončení dokazování byly účastníci výzvou ze dne 19.3.2009 seznámeni a s listinami, které byly podkladem pro rozhodnutí se mohl žalobce rovněž seznámit.

5. Pokud jde o věcné námitky žalobce týkající se nevyhovění návrhu a nepřihlédnutí k důkazu - Stanovisku Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 1/2004- Evidence při vstupu do budov a z § 13 zákona č. 283/1991, z něhož vyplývá, že požadování osobních údajů u vstupu do budovy na žalobci dne 8. 3.1999 bylo nezákonné, a to pokud jde o rozsah údajů (jméno, RČ a číslo řidičského průkazu) i pokud jde o dobu uchovávání takto nezákonně získaných údajů (3,5 roku), s tím, že Úřad nezdůvodnil, proč je tento rozsah i doba uchovávání údajů zákonná, soud je neshledal důvodnými.

Předmětnou věc je nutno posuzovat podle právní úpravy platné v době předmětného jednání (tj. shromáždění osobních údajů dne 8. března 1999), tj. podle zákona č. 256/1992 Sb. Soud musí přisvědčit závěrům obou správních orgánů, že zákon č. 256/1992 Sb. požadoval existenci souhlasu se zpracováním osobních údajů pouze ve vztahu k údajům citlivým dle § 16 zákona č. 256/1992 Sb.; ostatních údajů se týkaly povinnosti vyjádřené v § 17 citovaného zákona, z nichž povinnost disponovat souhlasem subjektu údajů nevyplývá. Pak už nutno považovat za nerozhodné, zda-li osobní údaje byly poskytnuty na základě konkludentního souhlasu se zpracováním osobních údajů za účelem, k němuž byly údaje zpřístupněny. Oprávnění policie chránit přístup do budov, vyplývá i z úkolů policie vymezených v dříve platném zákoně č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, a rovněž nutno souhlasit s žalovaným, že v budovách využívaných Policií ČR je nutno respektovat požadavky zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, a vyhlášky Národního bezpečnostního úřadu č. 258/1998 Sb., o objektové bezpečnosti. Uvedené závěry podporuje i usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 492/97, jehož závěry jsou na daný

případ aplikovatelné, neboť toto rozhodnutí pojednává o obdobné situaci - otázce zjišťování totožnosti osob při vstupu do budovy policie. S ohledem na den předmětného jednání je nutno posuzovat i aplikovatelnost předpis, NMV č. 119/1999 na které odkazoval v rozkladu i v žalobě žalobce, se závěrem, že na dané jednání dne 8. března 1999 jej nelze použít, jelikož byl vydán až dne 26. listopadu 1999. Naopak na předmětné jednání dopadá dříve účinný předpis - NMV č. 148/1993 - upravuje v čl. 11 odst. 4 a 5 pravidla pro vstup veřejnosti do budov, který stanovil požadavek na předložení osobního dokladu a evidenci osobních údajů. V souladu s tímto nařízením byl provoz předmětné budovy upřesněn dokumentem „Pravidla pro výkon služby na stanovišti Sdružení č. 1, Praha 4“ vydaným policií - Správou hlavního města Prahy, odborem obrany a ostrahy dne 19. května 1994. Podle těchto předpisů byla ostraha budovy povinna vést evidenci návštěv na základě předloženého osobního dokladu.

Ostraha budovy postupovala dle tehdy platných předpisů s ohledem na charakter činností realizovaných v dané budově a soud neshledal její jednání za odporující právní úpravě dle zákona č. 256/1992 Sb., a proto také v daném případě tak nedošlo zpracováním osobních údajů navrhovatele k porušení zákona č. 256/1992 Sb. Návrh žalobce proto nebyl důvodný. Soud proto neshledal oprávněnou ani námitku žalobce, že Úřad nezduvodnil, proč jsou tento rozsah i doba uchovávání údajů zákonné.

Ze správního spisu vyplývá, že uložení likvidace údajů nebylo realizovatelné, jelikož osobní údaje žalobce byly zlikvidovány a uložení povinnosti ve vztahu k budoucímu zpracování osobních údajů zákon č. 101/2000 Sb. neumožňuje, neboť nároky, které mohl subjekt údajů dle § 21 tohoto zákona uplatnit, souvisí se zpracováním osobních údajů, které již probíhá a je v rozporu s požadavky zákona č. 101/2000 Sb.

Žalobce tvrdil, že rozhodnutí žalovaného ve věci uložení povinnosti MV bezplatně žalobci poskytnout zprávu o všech informacích uchovávaných o něm ve všech informačních systémech provozovaných MV považuje za nezákonné, jelikož rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 čj. 10 C 1/98-147 ze dne 31. srpna 2001 bylo rozhodnuto o jiné žádosti (a to žádosti podané v roce 1997), než uplatnil v roce 2000. Soud ze správního spisu ověřil, že Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodoval o žádosti shodného obsahu a poté žalobce prokazatelně požadovanou informaci obdržel. Bylo by v rozporu se smyslem právní úpravy dle § 17 písm. l) zákona č. 256/1992 Sb. ukládat opakovaně uložení identické povinnosti témuž správci. Stanovisko Úřadu č. 1/2004 Sb., bylo vydáno, jak to uvedl v rozhodnutí žalovaný, za zcela jiné právní situace (tj. za účinnosti zákona č. 101/2000 Sb. a Směrnice 95/46) než za které došlo v posuzovaném případě ke shromáždění a uchování osobních údajů navrhovatele.

6. Pokud jde o tvrzení žalobce, že odvolací orgán v žalobou napadeném rozhodnutí nereagoval na upřesnění rozkladu podaného dne 10.4.2009, není tomu tak vypořádal se jak návrhem na provedení důkazu - stanoviskem Úřadu č. 1/2004 Sb., které tak, jak uvedl v rozhodnutí žalovaný, bylo vydáno za zcela jiné právní situace (tj. za účinnosti zákona č. 101/2000 Sb. a Směrnice 95/46), než za které došlo v posuzovaném případě ke shromáždění a uchování osobních údajů navrhovatele.

7. Pokud jde o tvrzení žalobce týkající protiústavnosti zákona č. 101/2000 Sb, jelikož soud pozbyl v důsledku něho pravomoc rozhodnout. Soud protiústavnost z tohoto důvodu neshledává, zákon o ochraně osobních údajů, jímž byl Úřad pro ochranu osobních údajů stvořen a byly vymezeny jeho kompetence, nabyl účinnosti 1.6.2000, tj. o den později, než byl doručen návrh žalobce. Nicméně i na tuto situaci pamatuje již citované ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. Na nedostatek podmínek řízení je totiž třeba hledět po celou fázi řízení, nikoliv jen v den podání návrhu. Hned druhý den po podání žaloby totiž o ní neměl soud pravomoc

rozhodnout. Proto muselo být řízení zastaveno a návrh postoupen žalovanému. Skutečnost, že pravomoc byla ze soudu zákonem svěřena Úřadu neznámá dle zdejšího soudu protiústavnost, neboť i proti rozhodnutí Úřadu (po vyčerpání opravných prostředků) je žalobci poskytována soudní ochrana, např. i prostřednictvím této žaloby podané u správního soudu.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. února 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu